Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори състав)

9 декември 2014 година*

„Марка на Общността — Производство по отмяна — Фигуративна марка на Общността „ORIBAY ORIginal Buttons for Automotive Yndustry“ — Допустимост на искането за отмяна“

По дело T-307/13

Капелла ЕООД, установено в София (България), представлявано първоначално от M. Holtorf, впоследствие от A. Theis и накрая от F. Henkel, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП), представлявана първоначално от G. Schneider, впоследствие от J. Crespo Carrillo, в качеството на представители,

ответник,

другата страна в производството пред апелативния състав на СХВП, встъпила в производството пред Общия съд, е

Oribay Mirror Buttons, SL, установено в Сан Себастиан (Испания), за което се явява A. Velázquez Ibañez, адвокат,

с предмет жалба срещу решение на четвърти апелативен състав на СХВП от 22 март 2013 г. (преписка R 164/2012-4), постановено в производство по възражение със страни Capella EOOD и Oribay Mirror Buttons, SL,

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав),

състоящ се от: M. E. Martins Ribeiro, председател, S. Gervasoni и L. Madise (докладчик), съдии,

секретар: E. Coulon,

предвид жалбата, подадена в секретариата на Общия съд на 4 юни 2013 г.,

предвид писмения отговор на СХВП, подаден в секретариата на Общия съд на 19 ноември 2013 г.,

предвид писмения отговор на встъпилата страна, подаден в секретариата на Общия съд на 25 ноември 2013 г.,

* Език на производството: испански.

предвид факта, че в едномесечния срок от съобщението за приключване на писмената фаза на производството страните не са направили искане за насрочване на съдебно заседание, и след като поради това въз основа на доклад на съдията докладчик и съгласно член 135а от Процедурния правилник на Общия съд взе решение да се произнесе, без да провежда устна фаза на производството,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 На 22 юни 2005 г. Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) регистрира по реда на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146), изменен (заменен с Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1), следната заявена под номер 3611282 от встъпилата страна Oribay Mirror Buttons SL фигуративна марка (наричана по-нататък „оспорената марка“):

2 Стоките и услугите, за които се отнася оспорената марка, спадат към класове 12, 37 и 40 по смисъла на ревизираната и изменена Ницска спогодба относно Международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г. и за всеки от тези класове отговарят на следното описание:

— клас 12: „Превозни средства и оборудване за превозни средства, което не се съдържа в други класове“;

— клас 37: „Строителство; поправки; поправка и поддръжка“;

— клас 40: „Дейност, състояща се в обработване на материали“.

3 На 11 януари 2011 г. жалбоподателят, Капелла ЕООД, подава искане за отмяна на оспорената марка на основание член 51, параграф 1, буква а) от Регламент № 207/2009. В искането жалбоподателят твърди, че през непрекъснат период от пет години оспорената марка не е била

реално използвана в Европейския съюз, от една страна, за някои от стоките от клас 12, и от друга страна, за услугите от клас 37, за които марката е била регистрирана. Списъкът със стоките и услугите, за които се отнася искането за отмяна, е формулиран, както следва:

„Клас 12 — Превозни средства и оборудване за превозни средства, което не се съдържа в други класове, с изключение на стойки за огледало за предно стъкло на автомобил, сензорни стойки за предно стъкло на автомобил, конектори за оптичен кабел за предно стъкло на автомобил, ограничители за предно стъкло на автомобил, стойки за камера за предно стъкло на автомобил.

Клас 37 — Поправки; поправка и поддръжка“.

4 С решение от 23 ноември 2011 г. отделът по отмяна отменя оспорената марка по отношение на следните стоки и услуги:

— Клас 12 — Превозни средства и оборудване за превозни средства, което не се съдържа в други класове, с изключение на оборудване за стъклата на превозни средства.

— Клас 37 — Поправки; поправка и поддръжка.

5 На 23 януари 2012 г. встъпилата страна подава жалба до СХВП срещу решението на отдела по отмяна на основание членове 58—64 от Регламент № 207/2009.

6 С решение от 22 март 2013 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“) четвърти апелативен състав на СХВП отменя решението на отдела по отмяна, отхвърля изцяло искането на жалбоподателя за отмяна на регистрацията на марката и осъжда жалбоподателя да заплати съдебните разноски. По-конкретно, на първо място, по отношение на стоките от клас 12 апелативният състав обявява за недопустимо искането за отмяна, тъй като то не е насочено към стоките, за които е регистрирана оспорената марка. Във връзка с това той приема, че жалбоподателят не може да обжалва дадена марка за това, че не е била реално използвана, и едновременно да признава, че тя е била използвана. В допълнение той посочва, че в искането за отмяна на жалбоподателя не се съдържа списък с регистрираните стоки и услуги, срещу които е насочена жалбата. Второ, апелативният състав приема, че щом искането за отмяна е недопустимо, доколкото е насочено срещу стоките от клас 12, то не е могло да бъде обявено за частично допустимо по отношение на услуги от клас 37, за които оспорената марка е била също регистрирана.

Искания на страните

7 Жалбоподателят иска от Общия съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да отмени регистрацията на оспорената марка за стоките и услугите от клас 12 (превозни средства и оборудване за превозни средства, което не се съдържа в други класове, с изключение на оборудване за стъклата на превозни средства) и от клас 37 (поправки; поправка и поддръжка),

— да осъди СХВП да заплати разноските, включително тези, които са направени в рамките на производството пред апелативния състав.

8 СХВП иска от Общия съд:

— да уважи жалбата,

— да осъди всяка от страните да понесе направените от нея съдебни разноски.

9 Жалбоподателят иска от Общия съд:

— да отхвърли иска,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

По допустимостта на втората част от исканията на жалбоподателя

10 С втората част от исканията си жалбоподателят цели Общият съд да отмени регистрацията на оспорената марка за стоките и услугите от клас 12 (превозни средства и оборудване за превозни средства, което не се съдържа в други класове, с изключение на оборудване за стъклата на превозни средства) и от клас 37 (поправки; поправка и поддръжка). Подобно искане следва да се счита за искане Общият съд да даде задължителни указания на СХВП.

11 От постоянната съдебна практика следва обаче, че в рамките на жалба, подадена пред съд на Съюза срещу решение на апелативен състав на СХВП, от последната се изисква, съгласно член 65, параграф 6 от Регламент № 207/2009, да вземе мерките, които са необходими за изпълнение на решението на Съда. Ето защо Общият съд не е компетентен да дава задължителни указания на СХВП, а последната е длъжна да направи съответните изводи въз основа на диспозитива и на мотивите на решенията на съда на Съюза (вж. решение от 11 юли 2007 г., El Corte Inglés/СХВП — Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños), T-443/05, Сб., EU:T:2007:219, т. 20 и цитираната съдебна практика).

12 Следователно втората част от исканията на жалбоподателя, целяща Общият съд да задължи СХВП да уважи искането за отмяна на регистрацията на оспорената марка, е недопустима.

По съществото на спора

13 Жалбоподателят повдига само едно основание в подкрепа на своята жалба, изведено от нарушение на член 51, параграф 1, буква а) и член 56 от Регламент № 207/2009, както и нарушение на правило 37, буква а), подточка iii) от Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно марката на Общността (ОВ L 303, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189), изменен. Това единствено основание включва две части.

14 Що се отнася до първата част, жалбоподателят твърди по същество, че за да обяви за недопустимо искането за отмяна, апелативният състав неправилно е приел, че във връзка със стоките от клас 12 жалбоподателят не е представил списък със стоките и услугите, срещу които е насочена жалбата. Що се отнася до втората част, жалбоподателят упреква по същество апелативния състав, че е допуснал грешка при прилагане на правото, приемайки за невъзможно частичното обявяване за допустимо на искането за отмяна относно услугите от клас 37.

15 Що се отнася до първата част, по същество за СХВП жалбоподателят е опростил и улеснил хода на административното производство с признанието, че марката е била използвана за някои стоки и услуги. Тя допълва, че подобно признание не нарушава общия правен принцип „nemo potest venire contra factum proprium“ (никой не може да оспори собствените си актове), а представлява само ограничаване на искането за отмяна, определящо в съответствие с член 76, параграф 1 от Регламент № 207/2009 рамките на анализа, който СХВП следва да направи.

Поради това, приемайки, че искането на жалбоподателя за отмяна е допустимо да бъде разгледано, СХВП предоставя на Общия съд вземането на решение по настоящата жалба. По отношение на втората част СХВП счита, че искането за отмяна е допустимо, доколкото се отнася до стоките от клас 12, така че по тази част на единственото основание не е необходимо произнасяне.

16 Встъпилата страна оспорва основателността на повдигнатото от жалбоподателя единствено основание. Във връзка с това тя твърди по същество, първо, че съгласно разпоредбите на член 51, параграф 1, буква а) и член 51, параграф 2 от Регламент № 207/2009, както и съгласно правило 37 от Регламент № 2868/95 единствено липсата на реално използване на регистрираните стоки и услуги може да доведе до пълна или частична отмяна на дадена регистрирана марка. Следователно искащият отмяната на регистрирана марка трябва да определи кои са регистрираните стоки и услуги, по отношение на които се иска тази отмяна. В случая обаче по отношение на стоките от клас 12 жалбоподателят не посочил кои са регистрираните стоки и услуги, срещу които е насочено искането за отмяна. Второ, тя твърди, че жалбоподателят не може, без да наруши общия правен принцип „nemo potest venire contra factum proprium“, да иска отмяна поради липсата на реално използване на оспорената марка по отношение на стоките от клас 12 и едновременно с това да твърди, че някои нерегистрирани стоки от този клас са били реално използвани. Трето, встъпилата страна счита, че е представила достатъчно доказателства за реалното използване на оспорената марка във връзка с различните стоки и услуги от класове съответно 12 и 37.

17 Най-напред следва да се припомни съдебната практика, съгласно която не съществува пречка СХВП да се присъедини към искане на жалбоподателя или да се ограничи до това да предостави на Общия съд вземането на решение, като представи всички доводи, които смята за уместни с оглед решаването на спора (решения от 30 юни 2004 г., GE Betz/СХВП — Atofina Chemicals (BIOMATE), T-107/02, Rec, EU:T:2004:196, т. 36 и от 25 октомври 2005 г., Peek & Cloppenburg/СХВП (Cloppenburg), T-379/03, Rec, EU:T:2005:373, т. 22). От друга страна, той не може да иска отмяна или промяна на решението на апелативния състав по въпрос, който не е бил повдигнат в жалбата, или да изтъква правни основания, които не са били изложени в нея (вж. в този смисъл решение от 12 октомври 2004 г., Vedial/СХВП, C-106/03 P, Rec, EU:C:2004:611, т. 34 и решение Cloppenburg, посочено по-горе, EU:T:2005:373, т. 22).

18 От посочената в точка 17 съдебна практика следва, че в настоящия случай трябва да се разгледа законосъобразността на обжалваното решение съобразно основанията, посочени в жалбата, като се държи сметка и за доводите, развити от СХВП.

19 По отношение на първата част на единственото основание следва да се напомни главно текстът на член 51, параграф 1, буква а) от Регламент № 207/2009:

„1. Правата на притежателя на марката на Общността се прекратяват въз основа на искане, представено в Службата […]:

а) ако през непрекъснат период от пет години марката не е била реално използвана в Общността за стоките или услугите, за които тя е била регистрирана […]“.

20 Правило 37, буква а), подточка iii) от Регламент № 2868/95 гласи:

„Искането до Службата […] за отмяна или за обявяване на недействителност на марка на Общността […] съдържа следните данни:

а) по отношение на регистрацията, чиято отмяна или обявяване на недействителност са поискани:

[…]

iii) списък на регистрираните стоки и услуги, чиято отмяна или обявяване на недействителност са поискани[.]“.

21 Съгласно постоянната съдебна практика, ако дадена марка е била регистрирана за категория от стоки или услуги, достатъчно широка, за да могат в нея да се разграничат редица подкатегории, които могат да се разглеждат самостоятелно, доказването на реално използване на марката за част от тези стоки или услуги дава защита в процедурата по възражение само по отношение на подкатегорията, в която попадат стоките или услугите, за които марката действително е била използвана. За сметка на това, ако дадена марка е била регистрирана за стоки или услуги, определени по толкова точен и подробен начин, че в рамките на съответната категория не е възможно да се направят съществени деления, тогава за целите на възражението доказването на реално използване на марката за посочените стоки или услуги обхваща по необходимост цялата тази категория (решения от 14 юли 2005 г., Reckitt Benckiser (España)/СХВП — Aladin (ALADIN), T-126/03, Rec, EU:T:2005:288, т. 45 и от 13 февруари 2007 г., Mundipharma/СХВП — Altana Pharma (RESPICUR), T-256/04, Сб., EU:T:2007:46, т. 23).

22 Всъщност, макар ролята на понятието за частично използване е да не станат недостъпни марки, които не са били използвани за дадена категория стоки, това понятие не трябва все пак да има за последица лишаването на притежателя на по-ранната марка от всякаква защита за стоки, които, без да са напълно еднакви с тези, за които той е успял да докаже реално използване, по своята същност не са различни от последните и попадат в една и съща група, която не може да бъде разделена по друг начин освен произволно. В това отношение следва да се отбележи, че на практика за притежателя на дадена марка е невъзможно да докаже нейното използване за всички мислими разновидности на стоките, обхванати от регистрацията. Ето защо понятието „част от стоките или услугите“ не може да се разпростре върху всички търговски вариации на подобни стоки или услуги, а само върху стоки или услуги, които са достатъчно отличими, така че могат да образуват съгласувани категории или подкатегории (решения ALADIN, т. 21 по-горе, EU:T:2005:288, т. 46 и RESPICUR, т. 21 по-горе, EU:T:2007:46, т. 24).

23 Освен това съгласно съдебната практика всъщност, доколкото използването на марката, с което се обосновава възражението, трябва да се доказва единствено по искане на заявителя, последният е този, който следва да определи обхвата на своето искане за доказване (вж. по аналогия решение RESPICUR, т. 21 по-горе, EU:T:2007:46, т. 25).

24 Съгласно цитираната в точки 21 и 22 по-горе съдебна практика, ако оспорената марка е била регистрирана за категория от стоки или услуги, достатъчно широка, за да могат в нея да се разграничат редица подкатегории, които да се разглеждат самостоятелно, доказването от притежателя на марката на нейното реално използване би могло да се окаже възможно само за част от тези стоки или услуги, в който случай предоставената от регистрацията на съответната марка защита ще бъде валидна само по отношение на подкатегорията или подкатегориите, в които попадат стоките или услугите, за които марката действително е била използвана.

25 От цитираната в точки 21—23 по-горе съдебна практика следва още, че когато отново оспорената марка е била регистрирана за категория стоки или услуги, достатъчно широка, че в нея да се различават множество подкатегории, които е възможно да се разглеждат самостоятелно, искащият отмяната, който счита, че притежателят на оспорената марка е използвал реално част от тези стоки и услуги, има право, за да определи обхвата на своето искане за доказване на реалното използване на марката, на което се основава искането за отмяна, да изключи от своето искане за отмяна тези стоки или услуги.

26 В случая е безспорно, че оспорената марка е била регистрирана за стоките от клас 12 за „[п]ревозни средства и оборудване за превозни средства, което не се съдържа в други класове“. Безспорно е също така, че по отношение на стоките от този клас жалбоподателят е определил обхвата на своето искане за отмяна като отнасящо се до „[п]ревозни средства и оборудване за превозни средства, което не се съдържа в други класове, с изключение на стойки за огледало за предно стъкло на автомобил, сензорни стойки за предно стъкло на автомобил, конектори за оптичен кабел за предно стъкло на автомобил, ограничители за предно стъкло на автомобил, стойки за камера за предно стъкло на автомобил“.

27 Първо, при тези обстоятелства следва да се отбележи, че по отношение на стоките от клас 12 в своето искане за отмяна жалбоподателят на първо време изрично и изцяло е възпроизвел посочването на стоките от този клас, за които оспорената марка е била регистрирана. Едва впоследствие жалбоподателят е ограничил обхвата на искането — основано на представеното от притежателя на оспорената марка доказателство за нейното реално използване — като с израза „с изключение на“ е отстранил някои подкатегории стоки, които според него са могли, от една страна, да бъдат част от по-широката категория на „[п]ревозни средства и оборудване за превозни средства, което не се съдържа в други класове“, и от друга страна — които могат да се разглеждат самостоятелно в рамките на тази категория.

28 Поради това, след като искането на жалбоподателя за отмяна възпроизвежда изрично посочването на стоките от клас 12, с което е била регистрирана оспорената марка, неправилно апелативният състав е укорил жалбоподателя на основание правило 37, параграф а), подточка iii) от Регламент № 2868/95, че по отношение на стоките от клас 12 не е съставил списък с регистрираните стоки, срещу които е насочено искането за отмяна.

29 По-нататък, противно на твърдението на встъпилата страна, определянето на обхвата на искане за отмяна като разглежданото не би могло да се квалифицира като преформулиране на списъка със стоките от клас 12, за които е регистрирана оспорената марка. Всъщност, както бе установено в точка 27 по-горе, жалбоподателят на първо време изрично и изцяло е възпроизвел посочването на категорията стоки от клас 12, за които е била регистрирана оспорената марка, и едва впоследствие е изключил от своето искане за отмяна — отново основано на представеното от притежателя на оспорената марка доказателство за нейното реално използване — някои подкатегории стоки, по отношение на които той не е оспорил това използване. По този начин жалбоподателят е определил само обхвата на искането си за доказване на реалното използване на оспорената марка, на което е имал право съгласно цитираната в точка 23 по-горе съдебна практика.

30 Накрая, противно на твърдението, следващо от посочения в точка 6 по-горе довод в обжалваното решение на апелативния състав на СХВП, ако определена категория е посочена — както е в разглеждания случай по отношение на стоките от клас 12 — със стоките, за които е регистрирана оспорената марка, не би могло да се изисква от искащия отмяната, с оглед приемането на жалбата му за допустима, да определи всички подкатегории от стоки и услуги, които биха могли според него да принадлежат към възможно най-широката категория, която е единствено посочена за целите на регистрацията на оспорената марка, като едновременно с това биха могли съответно да се разглеждат самостоятелно. Всъщност, както бе припомнено в точка 23 по-горе, от една страна, само искащият отмяната може да определи обхвата на своето

искане за доказване на реалното използване на оспорената марка. В случая обаче в своето искане за отмяна жалбоподателят явно се е съобразил с това изискване, тъй като най-напред е възпроизвел изрично и изцяло посочването на категорията стоки от клас 12, за които е била регистрирана оспорената марка, а след това е ограничил неговия обхват като е изключил някои подкатегории стоки, реалното използване на които той не е оспорил. От друга страна, следва да се напомни, че според съдържанието на член 26, параграф 1, буква в) от Регламент № 207/2009 заявката за марка на Общността трябва да съдържа списък на стоките и на услугите, за които се иска регистрацията. Следователно само заявителят на марка на Общността може да определи, под контрола на компетентните органи на СХВП, какъв е обхватът на защитата, която иска за марката. Поради това в случая, след като встъпилата страна е посочила при регистрацията на оспорената марка съответните стоки само чрез препращане към определена обща категория, без да определя по-подробно подкатегориите стоки и услуги, които биха могли да са включени в нея, неправилно апелативният състав на СХВП е обявил искането за отмяна за недопустимо с мотива, че жалбоподателят не е посочил такива подкатегории в жалбата.

31 За пълнота следва да се посочи, че за да се произнесат по-специално по допустимостта на искане за отмяна, основано на липсата на реално използване на марка, какъвто е разглежданият случай, компетентните органи на СХВП следва да преценят най-напред дали оспорената марка е била регистрирана за категория стоки или услуги, достатъчно широка, че в нея да се различават множество подкатегории, които е възможно да се разглеждат самостоятелно. В действителност, съгласно цитираната в точки 21 и 22 по-горе съдебна практика, възможността да бъдат различени самостоятелни подкатегории в рамките на категорията стоки от клас 12, за която оспорената марка е била регистрирана, оказва пряко влияние при определянето от лицето, претендиращо отмяна, на обхвата на неговото искане. В случая обаче трябва да се приеме, че в обжалваното решение апелативният състав не се е произнесъл по този въпрос.

32 Второ, дори да се предположи, както счита жалбоподателят и въпреки непроизнасянето на апелативния състав по този въпрос, че оспорената марка е била регистрирана за категория стоки или услуги, достатъчно широка, че в нея да се различават множество подкатегории, които е възможно да се разглеждат самостоятелно, и щом жалбоподателят е имал право, видно от съображенията в точка 25 по-горе, да изключи от своето искане за отмяна някои стоки и услуги, реалното използване на които той не е оспорил, то апелативният състав неправилно е приел, че неговото искане за отмяна нарушава общия правен принцип „nemo potest venire contra factum proprium“. Това е вярно и поради това че както припомня СХВП в писмените си материали, съгласно съдебната практика, дори авторът на жалба за доказването на реалното използване на марка да знае за нейното, включително ефективно и интензивно, използване, с подаването на подобна жалба той не действа непременно недобросъвестно. Всъщност правомерно е искането да се предостави на преценката от компетентните органи на СХВП въпросът дали е достатъчно използването, за което има данни, че е налице, за да представлява реално използване по смисъла на член 42, параграф 2 от Регламент № 207/2009 и на относимата съдебна практика (решение от 8 март 2012 г., Arrieta D. Gross/СХВП — International Biocentric Foundation и др. (BIODANZA), T-298/10, EU:T:2012:113, т. 87).

33 От изложените съображения следва, че отхвърляйки като недопустимо искането за отмяна, поради това че е насочено срещу стоките от клас 12, за които оспорената марка е била регистрирана, апелативният състав е нарушил член 51, параграф 1 от Регламент № 207/2009, както и правило 37, параграф а), подточка iii) от Регламент № 2868/95. Поради това първата част на единственото основание следва да бъде уважена като основателна.

34 Що се отнася до втората част на единственото основание, тя е изведена от грешка при прилагане на правото, която апелативният състав допуснал, обявявайки искането за отмяна за изцяло недопустимо, тъй като дадено искане за отмяна не можело да бъде обявено за частично допустимо. По-точно, от мотивите на обжалваното решение следва, че щом апелативният състав

е приел за недопустимо искането за отмяна, поради това че е насочено срещу стоките от клас 12, то трябва да бъде обявено за недопустимо в неговата цялост, тъй като е насочено както срещу тези стоки, така и срещу услугите от клас 37.

35 Както обаче бе установено в точка 33 по-горе, обжалваното решение е незаконосъобразно, тъй като апелативният състав е приел за недопустимо искането за отмяна, поради това че е насочено срещу стоките от клас 12. Оттук апелативният състав е обявил неправилно за недопустимо и искането за отмяна в неговата цялост.

36 С оглед на всички изложени по-горе съображения единственото основание следва да бъде уважено в неговата първа част като основателно, поради което и обжалваното решение следва да се отмени изцяло.

По съдебните разноски

37 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

38 Тъй като СХВП е загубила делото, доколкото обжалваното решение е отменено, тя следва да бъде осъдена да понесе направените от нея съдебни разноски, както и тези, направени от жалбоподателя в съответствие с неговите искания, независимо от направеното от СХВП искане жалбата да бъде уважена.

39 Освен това, тъй като жалбоподателят е поискал СХВП да бъде осъдена да заплати неговите разноски пред апелативния състав, следва да се припомни, че съгласно член 136, параграф 2 от Процедурния правилник само необходимите разходи, направени от страните във връзка с производството пред апелативния състав, подлежат на възстановяване.

40 Тъй като встъпилата стана е загубила делото, тя следва да понесе направените от нея разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав)

реши:

1) Отменя решението на четвърти апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) от 22 март 2013 г. (преписка R 164/2012-4).

2) СХВП понася направените от нея съдебни разноски, както и тези на Капелла ЕООД.

3) Oribay Mirror Buttons, SL понася направените от него съдебни разноски.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 9 декември 2014 година.

Подписи